

Benim adım Evşen, annem bana bu adı, evimiz hep şen olsun diye vermiş. On yaşındayım, bir ablam bir de ağabeyim var. Ablamla iyi geçindiğimizi pek söyleyemem. İşlerin paylaşımı yüzünden aramızda hep kavga çıkar. Ağabeyimle daha iyi anlaşıyoruz; ama o da sürekli tarlada.

Tarla dedim de, biz bir bahçede yaşıyoruz. Aslında çiftlik demek daha çok hoşuma gitse de çiftlik gibi geniş olmadığı için öyle diyemem. Hem evimiz de bir çiftlik evine benzemiyor. Sade bir köy evi, bizimki. Şu televizyonlarda gösterilen konaklar gibi değil.

Köyden de uzaktayız, kentten de. Yalnızca bir komşumuz var. Onlar da bizim gibi tarlayla, bahçeyle uğraşiyor. Benim yaşlarımda bir de kızları var. Adı Nuran. Arada bir oynuyoruz onunla; ama beni pek anladığını söyleyemem. Bunun için, yalnızlıktan kurtulmak için yani, radyo dinliyorum ben de.

En çok da radyodaki Çocuk Bahçesi programını seviyorum. Pek kitabım olmadığı için, radyo programları benim kitabım gibi oluyor.

Karabaş var bir de, köpeğimiz. Onunla da iyi arkadaşız. Beni herkesten iyi anlıyor. Onunla konuşurken gözlerimin içine bakıyor, arada bir başını sallayarak bana hak veriyor. Bir kez ablamlarla kavga edip Karabaş'a anlatırken ağlamıştım da elimi yüzümü yalayarak teselli etmişti beni.

Ben bir gün yazar olmayı hayal ediyordum; ama yazar olacağıma kimse inanmıyor. En çok da ablam alay ediyor bu hayalimle. Yalnızca Karabaş inanıyor, diyebilirim. Bir gün gerçekten yazar olduğumda Karabaş'ı anlatacağıma söz verdim. Öykülerimdeki bütün köpeklerin adını Karabaş koyacağım. Hepsi de iyi ve sadık köpekler olacak. Hepsi de çocukların dostu olacak.

Okullar tatil olduğunda bana da pek çok iş düşüyor, hem evde hem bahçede. Hayvanları otlatmak bunların başında geliyor. Doğrusunu söylemek gerekirse ben de en çok bu işi seviyorum. Neden mi? Birkaç nedeni var bunun.

Birincisi hayal kurabiliyorsun. İnekler otlarken keyfince, sen çayırlara uzanıp gökyüzündeki bulutları bir şeylere benzetirsin. İkincisi Karabaş'la rahatça konuşabilirsin. Kimse seni duyup da köpekle konuştuğun

için alay etmez. Üçüncüsü radyo dinleyebilirsin. Radyo oyunlarını dinlerken birinin bana iş buyurması çok canımı sıkar; çünkü oyunları dinlerken hayalimde de canlandırırım. Ama evden biri konuşunca kurduğum hayal darmadağın olur, tekrar her parçayı yerine koymayı başardığımda zaten oyun bitmiştir.

O yaz yine bana hayvanları otlatma görevi verilmişti. Canıma minnet, seve seve yaparım. Ablamın getir götür işlerinden de kurtulmuş olurum. Çobanlık bence dünyanın en güzel işlerinden biri. Annem ve babam öğretmen olmamı istiyorlar. Bense istemiyorum. Öğretmenlik bana göre değil, bana hayal kuraabileceğim bir iş gerekiyor, bu da ya çobanlık ya da yazarlık... Şimdi sizlere o yaz yaşadığım olayları anlatarak bir yazarlık denemesi yapmak istiyorum.

Bir sabah hayvanları otağa götürmek için ahırdan çıkarmıştım. Onları çayırlara doğru sürerken, evimizin önündeki geniş otağa bazı iş makinelerinin geldiğini gördüm. Dev gibi makinelerdi, gürültüyle çalışıyorlardı. Birer canavar gibi toprağın üzerinde ne var ne yok küreyip götürüyorlar. Ev mi yapacaklardı acaba? Ama neden köye değil de buraya yapıyorlardı? Yanlarına gidip öğrenmeyi çok istedim; ama inekler gürültüden korktukları için o tarafa süremedim. Eve dönünce öğrenmekten başka yol yoktu.

Neyse ki güneş biraz yükselince öğle molası için eve döndüm. Bizimkiler sıcak havalarda hayvanları gölgeye almamı istiyorlar. Bu benim için de iyi, güneşte kavrulmaktan kurtuluyorum. Hem de bugün öğrenmek istediğim çok önemli bir şey var. İnekleri dut ağaçlarının gölgesindeki ağıla kapatıp tulumhada elimi yüzümü yıkadıktan sonra mutfakta yemek pişiren annemle ablamın yakasına yapıştım.

– Anne! Otlaktaki makineler niçin gelmiş, biliyor musun?

Annem kızartma yapıyor, patlıcanların cızırtısından duymuyor beni.

– Anne, makineleri soruyorum!

Başını kaldırıp baktı sonunda bana.

– Hangi makineleri?..

– Otlakta çalışan makineleri soruyorum anne.

– Bilmiyorum kızım, deyip yine işine döndü annem.

Ablama sormamıştım; ama sanki o sormuşum gibi karıştı işe:

– Okul yapacaklarmış.

İnanmıştım.

– Okul mu? Köyde okul var ya...

– Hayır, senin için bir okul. Daha doğrusu senin gibi yetenekli çocukları alıp orada yazar olarak yetiştireceklermiş.

Alay ettiğini anlamıştım sonunda.

– Eğer bir okul yapılıyorsa sana daha çok gerekli abla.

– Öyle mi, niçin gidecekmışim o okula? Ben yazar olmak istemiyorum ki...

– Yazarlık okulu değil, ne olmak istediğini bilmeyenler için bir okul.

Ablam o sırada küçük havanda sarımsakları eziyordu. Havan elinde kovalamaya başladı beni.

Annem arkamızdan sesleniyordu:

– Çocuklar, çocuklar yemeği yetiştiremeyeceğiz!

Ablam işinin başına döndü. Ben de gelmek üzere olan ağabeyimle babamı beklemeye başladım. Herhalde onlar otlakta ne olacağını biliyorlardır, diye düşünüyordum. İnsan birini bekleyince vakit geçmek bilmiyor. Biraz oyalanmak için televizyonu açtım. Çizgi film vardı; ama ablam rahat bırakmıyordu ki. Hemen çağırdı:

– Evşen, hadi masayı hazırla!

Hep böyle yapar, ben ne zaman otursam, bana yapacak bir iş bulur. Kavgamız da zaten bu yüzden oluyor.

– Abla çizgi film izliyorum. Hem ben inekleri otlattım.

Ama ikna olmamıştı. Daha yüksek sesle bağırdı:

– Çabuk kapat televizyonu, bize yardım et!

Söylenerek kalktım yerimden. Bu evde rahat yüzü görmeyecektim. Bir an önce büyümeyi, büyüüp de yüksek okullara gitmeyi öyle istiyordum ki... Ama buna daha çok zaman vardı.

İster istemez masayı hazırlamaya başladım. Biz yazları masayı avludaki asmanın altına kurarız. Ben çok severim orada yemek yemeyi. Başımızın üzerinde üzümler salkım salkım olur. Üstelik bu asma yediveren, üzümü hiç eksik olmaz.

Tabakları, ekmekleri, soğuk ayrıntı, her şeyi yerleştirmiştim. Tam o sırada ağabeyimle babam geldi. Onları görünce çok sevindim. Hemen koşup tulum-

badan su çekmeye başladım ki bir an önce ellerini, yüzlerini yıkayıp bana gerekli açıklamalarda bulunsunlar. İkisi de şaşırды benim tulumbadan su çekmek isteğişime. Babam elini yüzünü yıkarken ağabeyim de sırasını bekliyordu. Bana takılmadan duramadı:

- Hayrola Evşen, bugün sende bir tuhafılık var.
- Yok canım ne tuhafılığı. Asıl tuhafılık otlakta.

Elimle uzakta hâlâ çalışan iş makinelerini gösterdim:

- Bu makineler ne yapıyor ağabey?

Gösterdiğim yere baktı:

– Ha onlar mı? Havaalanı yapacaklarmış.

Benimle alay ettiğini sandım. Oysa öyle biri değildi, ablama benzemezdi.

– Havaalanı mı?

Babam da yüzünü kurularken onayladı:

– Evet kızım, küçük bir uçak pisti yapacaklarmış oraya.

Bizim buralara havaalanı yapmalarını aklım almamıştı.

– Ama baba, burası kente yakın değil ki, ne yapacaklar havaalanını?

Babam güldü:

– Yok kızım, yolcu uçakları için değil, tarım uçakları için...

Ben o güne dek tarım uçağı diye bir şey ne görmüş ne duymuştum. Yemeğe oturduğumuzda babam tarım uçaklarından biraz söz etti. Bunlar tarlaları havadan ilaçlamak için kullanılıyormuş. Küçükmüş uçaklar, içine yalnızca bir kişi sığabiliyormuş. Yani yalnızca pilot...

– Bizim tarlamızı da ilaçlayacaklar mı baba?

Babamın yüzü kederlendi:

– Uçakla ilaçlatmak masraflı.

Ağabeyim: